

CON XIN CÓ MẶT

Chuyện kể rằng: Salômôn làm vua khi còn là thiếu niên (Sách Các Vua I, 1: 28-40). Ông yêu mến Đức Chúa Trời, và ông làm theo lời khuyên tốt của cha là Đa-vít. Đức Chúa Trời hài lòng về Salômôn, và vì vậy một đêm nọ Ngài phán cùng ông trong giấc mơ: 'Hỡi Salômôn, người thích ta cho người điều gì?' Salômôn trả lời: 'Thưa Đức Chúa Trời của con, con còn trẻ quá và con không biết cách cai trị. Vậy xin Ngài ban cho con sự khôn ngoan để cai trị dân Ngài đúng cách'. Đức Chúa Trời hài lòng về điều mà Salômôn xin. Ngài bèn phán: 'Bởi vì người xin sự khôn ngoan chứ không xin được sống lâu hoặc có nhiều của cải, ta sẽ ban cho người nhiều sự khôn ngoan hơn bất cứ người nào đã sống từ trước tới nay. Nhưng ta cũng cho người điều mà người không cầu xin, cả sự giàu sang lẫn sự vinh hiển nữa'.

Ít lâu sau hai người đàn bà tới tìm Salômôn nhờ giải quyết một chuyện khó xử. Một người trong họ giải thích: 'Bà này với tôi sống chung một nhà. Tôi sinh được một con trai, và hai ngày sau bà kia cũng sinh được một con trai. Rồi một đêm nọ con bà chết. Nhưng khi tôi đang ngủ bà bỗng đưa con chết bỏ xuống bên cạnh tôi và bỗng con tôi đi. Khi tôi thức dậy và nhìn đứa con chết thì thấy nó không phải là con tôi'. Nghe tới đây người đàn bà kia nói: 'Không phải vậy! Đứa con sống là con tôi, và đứa chết là con bà ấy!' Người đàn bà thứ nhất đáp: 'Không phải vậy! Đứa con chết là con bà, đứa sống là con tôi!' Hai người đàn bà cứ cãi nhau như vậy. Sa-lô-môn sẽ làm gì đây?

Vua bảo đem lại một thanh gươm, và khi người ta đem gươm lại thì vua nói: 'Hãy xẻ đứa bé sống này ra làm hai, và giao cho mỗi bà một nửa!' Người mẹ thật la lên: 'Khoan, khoan! Xin đừng giết đứa nhỏ. Hãy giao nó cho bà kia!' Nhưng người đàn bà kia nói: 'Đừng giao nó cho bà này hay tôi gì cả; cứ việc xẻ nó ra làm hai đi'.

Cuối cùng Salômôn nói: 'Chớ giết đứa bé! Hãy giao nó cho bà thứ nhất. Bà ấy mới là mẹ thật của nó'. **Salômôn biết được điều này vì người mẹ thật yêu đứa bé đến nỗi sẵn sàng nhường nó**

lại cho người đàn bà kia miễn là nó khỏi bị giết. Khi dân chúng nghe cách Salômôn phân giải vụ khó xử này, họ vui mừng có được một vị vua khôn ngoan như thế.

I- CÓ ƠN KHÔN NGOAN MỚI BIẾT LẮNG NGHE TỈNH CHỨA

Dưới thời Vua Salômôn, đất đai sản xuất đầy dẫy lúa mì, lúa mạch, nho và trái vả cùng những thứ lương thực khác. Dân chúng ăn no mặc ấm, sung túc dư dả, nhà cửa khàng trang. Ấy là nhờ Vua được Chúa ban cho ƠN Khôn Ngoan biết lèo lái con thuyền quốc gia, cai trị đất nước. Đúng là,

1- Giàu sang chẳng bằng Khôn Ngoan

Quả như **Bài Đọc I** ca tụng Đức Khôn Ngoan:

“Vì tôi ra sức nguyện cầu
Người cho nhận biết Khí Thần Khôn Ngoan.
Tôi trân quý Đức Khôn Ngoan
Còn hơn phủ việt, vương huân, ngai vàng.
Trân châu, ngọc báu, chẳng màng,
Bởi làm sao sánh ngang bằng Khôn Ngoan?
Vàng bạc trên cả thế gian,
So ra cũng chẳng được hơn đất bùn.
Tôi quý Đức Khôn Ngoan còn hơn ánh sáng,
Hơn cả sức khoẻ và nhan sắc tuyệt trần,
Đức Khôn Ngoan đẹp tuyệt luân rực rỡ,
Và chẳng bao giờ tàn tạ triệt tiêu.
Đức Khôn Ngoan đến với tôi bao điều hạnh phúc,
Và biết bao của cải, nhiều quá sức, khôn lường.”
(KN 7:7-11) [:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

2- Chuyện trên đây không những chứng tỏ vua Salômôn rất khôn ngoan mà còn đây lòng nhân ái.

Ông có nhiều mối quan hệ ngoại giao với các quốc gia khác, bao gồm cả cuộc gặp gỡ với Nữ hoàng Sheba (Sách Các Vua 1, Chương 10). Nổi tiếng với sự khôn ngoan và giàu có, vua đã tổ chức một bữa tiệc lớn để kỷ niệm sự hoàn thành của Đền Thờ Jerusalem. Ông mời tất cả các quan chức, người dân và cả những người từ các quốc gia lân cận đến tham dự. Bữa tiệc kéo dài nhiều ngày với những món ăn ngon và rượu hảo hạng. Vốn có lòng nhân ái chắc chắn Solomon không chỉ mời những người giàu có và quyền lực, ông còn mời cả những người nghèo khó và bị bỏ rơi trong xã hội. Ông muốn bữa tiệc của mình là một biểu tượng của sự hòa hợp và lòng nhân từ. Bữa tiệc làm ta liên tưởng tới dụ ngôn tiệc cưới hoàng gia trong **Tin Mừng** thánh lễ hôm nay:

“Khi ấy, Chúa Giêsu lại phán cùng các đầu mục tư tế và kỳ lão trong dân những dụ ngôn này rằng: “Nước trời giống như vua kia làm tiệc cưới cho hoàng tử. Vua sai đầy tớ đi gọi những người đã được mời dự tiệc cưới, nhưng họ không chịu đến. Vua lại sai các đầy tớ khác mà rằng: “Hãy nói cùng những người đã được mời rằng: Đây ta đã dọn tiệc sẵn rồi, đã hạ bò và súc vật béo tốt rồi, mọi sự đã sẵn sàng: xin mời các ông đến dự tiệc cưới”. Những người ấy đã không đếm xỉa gì và bỏ đi: người thì đi thăm trại, người thì đi buôn bán; những người khác thì bắt đầy tớ vua mà nhục mạ và giết đi. Khi

vua nghe biết, liền nổi cơn thịnh nộ, sai binh lính đi tru diệt bọn sát nhân đó, và thiêu huỷ thành phố của chúng. Bấy giờ vua nói với các đầy tớ rằng: “Tiệc cưới đã dọn sẵn sàng, nhưng những kẻ đã được mời không đáng dự. Vậy các ngươi hãy ra các ngã đường, gặp bất cứ ai, thì mời vào dự tiệc cưới”. Các đầy tớ liền đi ra đường, gặp ai bất luận tốt xấu, đều quy tụ lại và phòng cưới chật ních khách dự tiệc.” (Mt 22, 1-10)

Chúa mời gọi con người đi theo Chúa để vào Nước Trời, nhưng bất hạnh thay cách con người đáp trả thật quá phũ phàng, kẻ thì khước từ như trong Tin Mừng Máttêu trên đây, người thì còn tiếc của cải ham chuộng giàu sang không theo Chúa như chàng thanh niên giàu có trong Tin Mừng Marcô dưới đây:

“Khi ấy Chúa Giêsu vừa lên đường, thì một người chạy lại quỳ gối trước Người và hỏi: “Lạy Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được sống đời đời?” Chúa Giêsu trả lời: “Sao người gọi Ta là nhân lành? Chẳng có ai là nhân lành, trừ một mình Thiên Chúa. Người đã biết các giới răn: đừng ngoại tình, đừng giết người, đừng trộm cắp, đừng làm chứng gian, đừng lường gạt; hãy thảo kính cha mẹ”. Người ấy thưa: “Lạy Thầy, những điều đó tôi đã giữ từ thuở nhỏ”.

Bấy giờ Chúa Giêsu chăm chú nhìn người ấy và đem lòng thương mà bảo rằng: “Người chỉ thiếu một điều, là người hãy đi bán tất cả gia tài, đem bố thí cho người nghèo khó và người sẽ có một kho báu trên trời, rồi đến theo Ta”. Nhưng người ấy nghe những lời đó, thì sụ nét mặt và buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải. Lúc đó Chúa Giêsu nhìn chung quanh và bảo các môn đệ rằng: “Những người giàu có vào nước Thiên Chúa khó biết bao!” Các môn đệ kinh ngạc vì những lời đó. Nhưng Chúa Giêsu lại nói tiếp và bảo các ông rằng: “Hỡi các con, những kẻ cậy dựa vào tiền bạc, thật khó mà vào nước Thiên Chúa biết bao! Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu có vào nước Thiên Chúa”. Các ông càng kinh ngạc hỏi nhau rằng: “Như vậy thì ai có thể được cứu độ?” Chúa Giêsu chăm chú nhìn các ông, và nói: “Đối với loài người thì không thể được, nhưng không phải đối với Thiên Chúa, vì Thiên Chúa làm được mọi sự”.

{Phêrô thưa cùng Chúa Giêsu rằng: “Đây chúng con đã bỏ mọi sự mà theo Thầy”. Chúa Giêsu trả lời rằng: “Thầy bảo thật các con, chẳng ai bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đồng ruộng vì Thầy và vì Tin Mừng, mà ngay bây giờ lại không được gấp trăm ở đời này về nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái và ruộng nương, cùng với sự bắt bớ, và ở đời sau được sự sống vĩnh cửu. Nhưng có nhiều kẻ trước nhất sẽ nên rốt hết, và những kẻ rốt hết sẽ nên trước nhất”}. (Mc 10, 17-27)

II- CÓ ƠN KHÔN NGOAN MỚI NÊN HOÀN THIỆN

1- Muốn trở nên hoàn thiện để được vào Nước Trời, thì hãy hồn nhiên như trẻ nhỏ.

Khi Chúa Giêsu và các môn đệ từ trên núi xuống, rồi đi ngang qua xứ Galilêa không muốn cho ai biết. Người dạy dỗ và bảo các ông rằng: “Con Người sẽ bị nộp và người ta sẽ giết Người. Nhưng đến ngày thứ ba, Người sẽ sống lại”. Các ông không hiểu lời đó lại sợ không dám hỏi Người. Các ngài tới Capharnaum. Khi đã vào nhà, Người hỏi các ông: “Đọc đàn các con tranh luận gì thế?” Các ông làm thinh, vì đọc đàn các ông tranh luận xem ai là người lớn nhất. Bấy giờ Người ngồi xuống, gọi mười hai ông lại và bảo các ông rằng: “Ai muốn làm lớn nhất, thì hãy tự làm người rốt hết và làm đầy tớ mọi người”. Rồi Người đem một em bé lại đặt giữa các ông, ôm nó mà nói với các ông rằng: “Ai đón nhận một trong những trẻ nhỏ như thế này vì danh Thầy, tức là đón tiếp chính mình Thầy. Và ai đón tiếp Thầy, thực ra không phải đón tiếp Thầy, nhưng là đón tiếp Đấng đã sai Thầy”. (Mc 9, 29-36)

Chúa bảo: *“Nhưng có nhiều kẻ trước nhất sẽ nên rốt hết, và những kẻ rốt hết sẽ nên trước nhất”*. Ấy là kẻ khiêm tốn đứng hàng chót nhận mình bé mọn như trẻ thơ sẽ được Chúa cất nhắc nâng lên hàng đầu mà đưa vào Nước Chúa với Người.

2- Vậy trước hết phải từ bỏ chính mình, từ bỏ quyền uy của cải vật chất

Tham sân si là những căn nguyên trói buộc tâm thức con người gây nên những bất hạnh khổ đau. Tham là đầu mối. Tranh chấp tị hiềm đổ kỵ cũng chỉ vì tham lam. Mà lòng tham của cải vật chất thì vô đáy. Tham lam đến mất cả nhân tính. Tham lam không chỉ giết hại mình mà còn giết bao người khác. Chiến tranh tàn ác, xô đẩy muôn dân lâm cảnh đói khổ lẫn than cũng chỉ vì cuồng vọng tham lam. Dân gian vẫn truyền miệng ngụ ngôn cây khế là bài học để đời cho kẻ tham lam. Cho nên phải tận diệt lòng tham, phải từ bỏ chính mình thì tâm hồn mới hồn nhiên nhẹ nhõm an bình.

* **Thánh Giacôbê Tông** đề nhắc nhở các tín hữu rằng: “Hỡi những người giàu có, các người hãy than khóc kêu la, vì các tai họa sắp giáng xuống trên các người. Cửa cải các người bị mục nát, áo quần các người đã bị mối mọt gặm. Vàng bạc của các người đã bị ten sét, và ten sét sẽ là bằng chứng tố cáo các người, và sẽ ăn thịt các người như lửa đốt. Các người đã tích trữ cho các người cơn thịnh nộ trong ngày sau hết. Nay tiền công thợ gặt ruộng cho các người mà các người đã gian lận, tiền đó đang kêu gào và tiếng kêu gào của người thợ gặt đã lọt thấu đến tai Chúa các đạo binh. Các người đã ăn uống say sưa ở đời này, lòng các người đã tận hưởng khoái lạc trong ngày sát hại. Các người đã lên án và giết chết người công chính, vì họ đã không kháng cự lại các người”. (Gc 5, 1-6)

* **Cả gan giết người công chính, đây là thái độ ngạo mạn coi thường Lời Chúa**, cũng như khách được nhà vua trân trọng mời vào dự tiệc cưới hoàng gia mà khước từ không đến. Đã vậy, có kẻ còn dám bĩ mặt nhà vua không vận lễ phục, ăn mặc nhếch nhác lồi thối, chọc giận cho vua thịnh nộ. “Bấy giờ, nhà vua tiến vào quan sát khách dự tiệc, thấy ở đó có một người không mặc y phục lễ cưới, mới hỏi người ấy: “Này bạn, làm sao bạn vào đây mà lại không có y phục lễ cưới?” Người ấy câm miệng không nói được gì. Nhà vua liền bảo những người phục dịch: “Trói chân tay nó lại, quăng nó ra chỗ tối tăm bên ngoài, ở đó người ta sẽ phải khóc lóc nghiêng rống! Vì kẻ được gọi thì nhiều, mà người được chọn thì ít.” (Mt 22, 11-14)

Cho nên ngay khi bước vào thánh lễ, cộng đoàn đáp ca Thánh Vịnh tỏ lòng sám hối ăn năn, xin cho lòng trí khôn Ngoan, xin Ngài tỏ lòng nhân hậu khoan dung mà đoái thương cảnh đoạ đày đê vai:

“Con xin biết đếm tháng ngày,
Để cho lòng trí từ rày khôn ngoan.
Con xin Ngài hãy quy hoàn!
Bao giờ Ngài hết giận khoan thế này?
Này đây tôi tớ Ngài đây!
Xin Ngài thương cảnh đoạ đày chúng con!
Xin ban tình Chúa chứa chan,
Chúng con sáng tối hân hoan tràn lòng.
Xin ban ấm áp vui mừng,
Bù cho năm tháng khốn cùng đê vai.
Ước chi tôi tớ của Ngài,
Biết Ngài làm những tuyệt vời kỳ công!
Ước chi con cháu nối dòng,
Biết Ngài vinh hiển uy phong vô cùng!

Con xin vui hưởng không ngừng
Tình Ngài nhân hậu khoan dung vô ngần.
Xin Ngài củng cố đỡ đần
Những điều đem sức chúng con thi hành.
(TV 90: 12-17)
[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

LỜI NGUYỆN

Cha mở tiệc cho mời con tới dự. Trước mặt con, đường đi, kìa, hố ụ, chông gai! Trên đầu con, ánh chớp chạy dài, soi rõ bóng đêm đặc dày bao phủ. Và nghe như sấm ran gió hú, nghe như tiếng ác thú rừng hoang. Sau lưng con, quả tiếng cười của ma vương giận dữ, giữ chân con cho môi con cắn chặt, chặn bước con cho áo con sưng ướm mỗ-hôi.

Maria, Mẹ ơi! Mẹ hãy thương dẫn dắt! Hãy sẻ cho con thần khí thiên quang! Hãy tưới cho con mưa móc thiên đàng, để con mở môi đồng dạc thưa ngay: **"CON XIN CÓ MẶT"** để con hăm hở đáp lời Cha gọi: **"Lạy Chúa! Con xin vâng"**

Con xin vâng, không thờ ơ thoái thác, như phường khách thương gian ác còn mãi lo buôn bán. Con xin vâng, không lãnh đạm kiêu từ, như bọn địa chủ giả mù còn quẩn quýt nông trang. Con chẳng dám ngạo mạn thách đố, như lũ Biệt Phái ngoan cố nghịch thù, đã hành hạ giết hết sứ giả của quân vương. (Mt 22:5-6). Con yếu hèn, bất lực và tội lỗi, thiếu Thánh Thần con chẳng thể nào thoát vòng u tối. Con bất kính như người dự tiệc không mang áo cưới, thiếu ơn Ngài, con đời đời phải "khóc-lóc nghiến răng". Con là kẻ khốn nạn đáng thương.

Con lạy Nữ Vương, xin cho con đức khiêm nhường, để con gục đầu thống-hối.
Lạy Mẹ tử-ái, xin Mẹ xót thương, gỡ con khỏi tai ương, để hồn con nâng lên với Chúa, con ngụp lặn trong tình yêu Ngài muôn thuở, con tung hô Ngài liên lý khắp muôn phương.

Chúa ơi! Lòng con xoắn xang Thần Khí Chúa, hồn con rên rỉ Thần Thánh Ngài. Ngài là tim óc, là mạch máu, là hơi thở, Ngài là tình yêu chan chứa. Ngài đến bao vây. Ngài đã phủ kín. Ngài vào chiếm trọn. Ngài thống lĩnh hồn con. Ngài là sức sống tuyệt vời. Ngài đến với con như hừng đông ủa vào đêm tối, cho đêm biển giá tan, cho nắng mới tràn lan, cho ngày xanh bừng nở, cho vườn hồng rực rỡ lên hương. Ôi! Tình hiệp thông tuyệt diệu phi thường!

Chúa ơi! Dĩ-vãng âm u con đào sâu chôn lấp, cho đời con mãi mãi là bình minh tươi mát, cho đời con kiếp kiếp là ngày mới triền miên không có đêm trường. Con kết tơ nắng dệt thành áo cưới, áo trắng tinh tuyền óng ánh Tình Thương, Tình Thương kỳ diệu cao cả, Tình Thương vô giá vô song. Con đếm đời con từng giây, từng phút, mỗi phút giây là mỗi sợi tơ hiệp nhất, con dệt thành dải áo buộc thắt đời con. Áo choàng này, con nâng niu giữ mặc, xin giúp con giữ gìn, kéo lổ làm ố hoen hư mất. Con kết hoa thơm khâu trên áo cưới. Hoa thơm mỗi ngày, hoa thơm mỗi phút. Hoa trắng lòng trinh, hoa xinh tình mến. Hoa thơm ngây ngất, hoa thắm lòng son. Con nguyện bé mọn, giản đơn trong áo choàng tinh khiết. Con hân hoan dự tiệc, lòng tạ ơn khôn xiết. Con tin kính Ngài, niềm kính tin sắt thép. Con trông cậy Ngài, niềm cậy trông tha thiết. Con yêu mến Ngài, niềm cảm mến không ngơi.

(Con Xin Làm Kiếp Phù Sa_ bài 36)

[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

Ben. Đỗ Quang Vinh